

Скакалецът и охлювът

Доналд Бисет

Имаше едно време един скакалец. Той беше много горделив. Казваше се Сенди. Когато беше малък, правеше само големи скокове, а учителят му се караше:

– Сенди, трябва да научиш и малките подскоци.

– Няма нужда – отвръщаше Сенди. – Аз съм важен скакалец и

ще правя само големи скокове.

Така и не научи малките.

Един ден, когато беше излязъл да подскача, Сенди срещна охлюва Олив.

– Не ти ли тежи този бавен живот, драги? – попита го той. – Да пълзиш цял ден и да влачиш къщата на гърба си!

– Съвсем не – отвърна Олив. – Обичам да пълзя и съм щастлив, че съм охлюв. Особено когато вали, защото благодарение на чудесната ми черупка не се мокря. Освен това никога не закъснявам да се прибера, защото винаги съм си у дома. Не знам дали ме разбираш, но аз съм доволен, че съм охлюв.

– Добре, добре! Различни вкусове, няма какво да спорим – рече Сенди. – Довиждане!

И той продължи да подскача нататък. Беше безкрайно горд. Знаеше, че е добър в скоковете. Всички скакалци ги умеят. Сенди можеше да скочи на разстояние една педя, макар да беше десет пъти по-малък. Така че това си беше голямо постижение. Имаше обаче нещо, което Сенди не умееше – да скача по-наблизо. Не можеше например да скочи половин или четвърт педя. Всеки път скачаше точно една педя.

Когато приключи разговора с Олив, беше станало време за чай, затова Сенди заподскача към къщи. Но когато наближи на половин педя от дома си – една малка дупка, той осъзна, че няма да може да се прибере, защото всеки път щом скочеше, прелиташе над къщата и се приземяваше на половин педя от другата страна. Опита отново и отново, но тъй като не се беше научил да прави малки подскоци, все прескачаше къщата и така и не успяваше да уцели дупката.

Накрая Сенди се измори и много се изнерви. И тъкмо тогава кой мислите се зададе? Олив с къщата на гърба.

– Разбра ли сега, Сенди, че не е толкова лошо да си охлюв. Поне винаги можеш да се прибереш у дома без проблеми.

Олив беше добър по душа. (Повечето охлюви са такива, освен веднага щом се събудят сутрин. Тогава са доста раздразнителни.) Затова каза на Сенди:

– Качи се на гърба ми и аз ще те откарам вкъщи.

Сенди се качи на гърба му и двамата пропълзяха в къщата. Сенди беше доволен.

– Благодаря ти, скъпи Олив – рече той. – Сега разбрах, че не е достатъчно да умееш да правиш големи скокове.

– Така е! – съгласи се Олив. – Малките подскоци са също толкова важни, колкото и големите. Довиждане, Сенди.

Източници:

Текст: <https://chitanka.info>

Изображения: <http://www.pan-bg.eu>

<http://www.naturephoto-cz.com>

<https://dariknews.bg>

Изготвил: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“.

Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта.

Доналд Бисет